VOOR DE JEUGD

TAFELTJE DEK-JE!

Een Kerstvertelling.

In een dorp, dicht bij een groot dennenbosch, woonde een arme vrouw met haar vier kinderen. Haar man was dood en daarom moest zij zelve uit werken gaan. Gelukkig was haar oudste dochtertje Annie, hoewel ze pas twaalf jaar oud was, een handig meisje, dat voor haar drie jongere zusjes zorgde als een moedertje. Zij waschte ze, hielp ze aankleeden en zorgde voor het eten.

Toen het brood echter schaarscher werd en ze elf dagen met een broodkaart doen moest, kwamen de moeilijkheden en gebeurde het meermalen dat er voor de laatste dagen geen brood meer in huis was. Hoe ze het ook uitrekende, ze kwam steeds te kort.

Eindelijk naderde het Kerstfeest en nu zei Moeder: „Annie, nu alles zoo duur is, kunnen we geen koek eten; en oliebollen bakken, daar kan ook niets van komen, want nu we al onze broodbons noodig hebben, kan ik geen meel koopen. Ik heb echter van verleden jaar nog eenige kaarsen bewaard. Vraag jij nu aan den boschwachter of je uit het bosch een klein denneboompje kan krijgen, dan zullen we toch Kerstfeest vieren. Maar wees deze week vooral zuinig met het brood, opdat we met Kerstmis ieder een paar gesuikerde boterhammen kunnen eten.

Annie beloofde het; ze sneed de boterhammen zoo dun mogelijk, maar als haar zusjes 's middags huilden, omdat ze zoo'n honger hadden, gaf ze er gauw een sneetje bij en toen het eindelijk den dag vóór Kerstmis was, bemerkte ze tot haar schrik, dat ze voor de beide feestdagen geen brood meer had. Hierover was Annie zeer bedroefd.

„Ach lief Kerstkindje," bad ze, „als Ge ons niets anders geven kunt, schenk ons dan ten minste wat brood, opdat we op het Kerstfeest geen honger zullen lijden."

Den volgenden dag ging Annie naar den boschwachter, die diep in het bosch woonde. Van dezen kreeg ze een mooi denneboompje, waarmee ze zoo blij was, dat ze bijna haar zorgen vergat.

Terwijl ze nu, beladen met haar Kerstboompje door de sneeuw naar huis terugkeerde, hoorde zij opeens een zware stem naast zich vragen: „Ben jij de kleine Annie?" Het meisje keek vol angst op en zag een ouden man met een langen witten baard. Op zijn schouder droeg hij een klein tafeltje. Nu ze den man goed zag, kwam hij haar bekend voor. „Ja, ik ben Annie," antwoordde ze en voegde er zacht bij: „En u bent zeker de Kerstman, die mij een brood brengt voor mijn zusjes!"

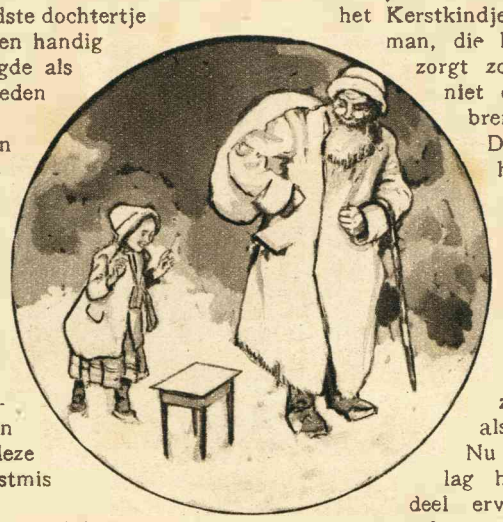

„Hier heb je nu het Tafeltje dek-je."

De Kerstman, want hij was het werkelijk, lachte en zei:

„Ja kleine, het is nu niet zoo gemakkelijk om huis te houden als vroeger. Dat is voor groote menschen al heel moeilijk, hoeveel te meer voor zoo'n kleine meid als jij. Daarom heeft het Kerstkindje medelijden met je gehad en tegen mij gezegd: „Kerstman, die kleine Annie moet je eens helpen. Ze is zoo flink en zorgt zoo voor haar zusjes en nu zou ze op het Kerstfeest niet eens te eten hebben. Ga haar dus dit „tafeltje dek-je" brengen, waarover in de sprookjesboeken geschreven wordt. Dan zal die kleine meid wat minder zorgen hebben. En hier heb je nu het „tafeltje-dek-je" en als je het niet misbruikt, zal je er veel goeds van ontvangen."

Met deze woorden zette hij het tafeltje voor Annie neer en voordat deze van den schrik bekomen was en den Kerstman bedanken kon, was deze verdwenen. Annie bekeek het tafeltje van alle kanten; het was een heel gewoon tafeltje; toch durfde zij het niet aanpakken. De musschen die in de boomen zaten, waren echter niet zoo bang, ze kwamen aanvliegen, zetten zich op het tafeltje neer en keken Annie aan, alsof ze zeggen wilden: „Heb je niet iets voor ons?"

Nu zei Annie bedeesd: „Tafeltje dek-je!" En zie opeens lag het tafeltje zoo vol met graankorrels, dat een groot deel ervan op den grond viel en niet alleen tal van vogels maar ook andere dieren uit het bosch er op afkwamen.

Annie lachte en weende van vreugde. Ze liet het tafeltje zooveel tooveren, dat er eindelijk een heele berg lag en de beesten voorloopig genoeg hadden. Toen nam ze het tafeltje op, en ging er mee naar huis. „O, Moeder!" jubelde ze, „ik heb den Kerstman ontmoet en die heeft mij dit tafeltje gegeven!" De Moeder schudde het hoofd, ze begreep niet waarom Annie zoo blij met dit oude tafeltje was. Maar toen de Kerstboom brandde, en allen er rondom stonden, zei Annie heimelijk: „Tafeltje dek-je!" en opeens stond ze vol met de heerlijkste zaken: een groote taart en marsepein, koek, chocolade, brood, boter, melk en koffie.

Moeder en de zusjes keken vol verbazing naar dit wonder en durfden niets van de heerlijkheden aan te raken, maar Annie zei: „Eet toch, eet zooveel als je wilt. Het Kerstkindje heeft mij dit tafeltje-dek-je geschonken."

Nu begonnen haar zusjes te juichen van plezier en lieten zich al het lekkers goed smaken. Voortaan werd nu iederen dag „Tafeltje-dek-je" te voorschijn gehaald en al kwam er niet zooals met Kerstmis allerlei koek en suikerwerk op tafel, ze konden nu toch naar hartelust smullen aan versch brood met boter, kaas, melk en ander heerlijk voedsel.

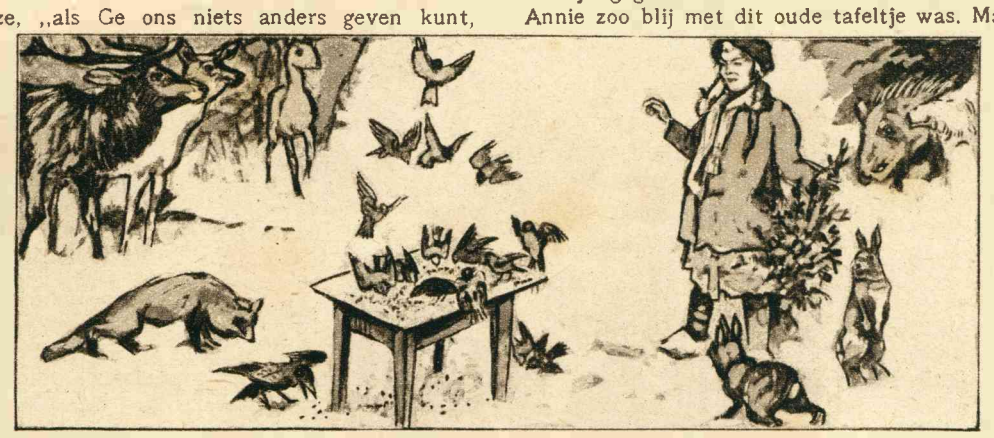

Het tafeltje lag vol graankorrels en de vogels en andere dieren kwamen aansnellen om er van te eten.

Een spel voor de Kerstdagen.

Met dit spel, dat we „Marentakspel" zullen noemen, kunnen we met de komende feestdagen veel genoegen hebben.

De verklaring van het spel is als volgt: Men begint het bord en de negen schijven viermaal zoo groot na te teekenen. Het spel moet worden gespeeld door negen personen. Het kan echter ook door vijf, ja zelfs door drie personen worden gespeeld. Zijn we met ons negenen, dan neemt een van ons, bij voorbeeld onze oudste zus, de schijf met de dame er op, de anderen elk

een zwarte schijf. Bij vijf spelers, krijgt elk der andere spelers 2 zwarte schijven, bij drie spelers elk vier. De bedoeling van het spel is met de acht zwarte schijven de dame in te sluiten. Bij den aanvang van het spel bevindt de dameschijf zich in het groote vak met de marentakken in het midden van het bord. De acht zwarte schijven worden op de acht zwarte vakken geplaatst. Elk der schijven mag beurtelings slechts één vak worden verschoven. Men mag echter naar elke richting schuiven, dus rechts, links, voor-, achterwaarts en schuin. Het passeeren van een der bruggen wordt voor een keer schuiven berekend. De dame schuift het eerst naar een van de vier aan het groote vak grenzende vierhoeken. Telkens als een der zwarte schijven verschoven is, mag zij weer

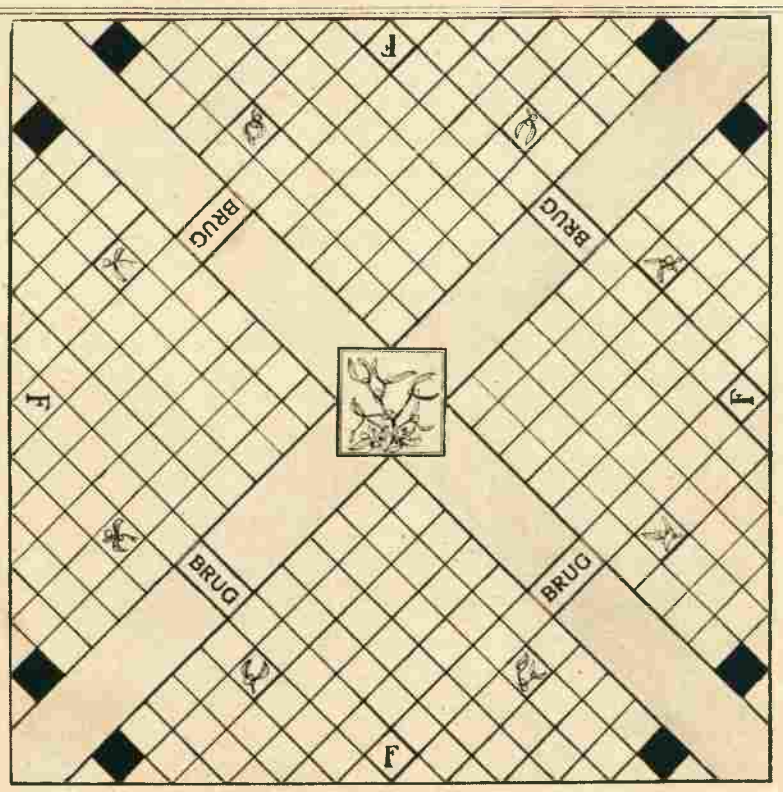

schuiven. De bruggen mogen worden gepasseerd zoo dikwijls men wil, doch alleen als de schijf zich op een der beide aangrenzende vakken bevindt. De dame mag zoo dikwijls als ze het noodig vindt, naar het middelste vak terugvluchten, (steeds één vak verschuivende), maar moet dan aan elk van haar belagers één flikje, peperneut, of iets dergelijks betalen. De acht kleine vakken met marentakken mogen alleen door de dame worden bezet. Als één van de spelers haar dwingt om zulk een vak te bezetten, dan ontvangt hij een flikje. Als de dame een der vakken met F gemerkt bereikt, dan ontvangt ze een flikje van alle acht medespelende en moeten deze allen weer naar hun zwarte vakken terugkeeren. De dame wint het spel als ze alle bruggen is gepasseerd en weder in het middenvak is teruggekeerd. De dame verliest het spel als ze op een der kleine marentak-vakken door alle tegenstanders is ingesloten of als ze zich bevindt op een vak grenzende aan een der breede dwarsbalken en door vijf tegenstanders is ingesloten. De acht tegenstanders hebben niet elk een eigen schijf. Ze kunnen dus als hun beurt van schuiven is, naar keuze de schijf verplaatsen die ze willen.

OOM TOM.

REBUS.

